

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara ve věci žalobce: **L.T.**, zast. JUDr. Ondřejem Tošnerem, advokátem, sídlem Praha 2, Slavíkova 1568/23, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.03.2009, č.j. S-MHMP 585199/2008/OST/Čv/Ja,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25.03.2009, č.j. S-MHMP 585199/2008/OST/Čv/Ja, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 o dodatečném povolení stavby - rozšíření dvou bytů nástavbou zimní zahrady s bazény na objektu Bytový dům Půlkruhová a opěrné zdi z gambionu.

Žalobce spatřuje nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí v tom, že ačkoliv byla žalobci zcela odňata možnost se účastnit řízení v I. stupni, žalovaný namísto zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně takové rozhodnutí potvrdil. Tím, že prvostupňový správní orgán nenakládal se žalobcem jako s účastníkem řízení, hrubě porušil jeho procesní práva, nedoručoval písemnosti, včetně oznámení o zahájení řízení, žalobce tak neměl možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim, navrhopvat důkazy. Opomenutím účastníka řízení došlo k porušení § 4 odst. 3, § 36 odst. 1, 2, 3 s.ř. Smyslem ustanovení § 36 s.ř. je umožnit účastníkům řízení, aby mohli uplatnit své výhrady, resp. procesní návrhy před vydáním rozhodnutí tak, aby rozhodnutí vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Řízení, jež rozhodnutí předcházelo, je zatíženo nezákonností, což způsobuje vadnost rozhodnutí žalovaného. Žalobce upozorňuje, že se nejedná o akademické pochybení, neboť žalobce vznesl v řízení řadu vážných námitek týkajících se dodatečně povolované stavby, přičemž nemožnost projednání těchto námitek a objasnění skutečného stavu věci v souvislosti

s nimi, měla vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí. Skutečnost, že žalovaný se s námitkami snaží vypořádat, nemůže na uvedeném nic měnit, neboť prostor pro projednání námitek je především v řízení na I. stupni. Odvolací orgán nemá nahrazovat činnost orgánu prvostupňového, bez možnosti podat proti zamítnutí námitek žalobce řádný opravný prostředek.

Žalobce má za to, že správnímu orgánu není umožněno vyhodnocovat, zda má účastník jako osoba v řízení smysl či nikoliv a zda jejich námitky by odůvodňovaly jiné rozhodnutí či nikoliv, správní orgán je povinen zajistit všem účastníkům řízení rovnou možnost uplatňování jejich procesních práv. Nestane-li se tak, je povinen tuto hrubou vadu řízení odstranit, což u takto závažného pochybení orgánu I. stupně nelze jinak než zrušením takového rozhodnutí a novým projednáním věci. Postup dle § 84 odst. 3 s.ř. lze akceptovat u méně závažných vad řízení na I. stupni. Jelikož se v dané věci jednalo o stavbu „na černo“, nelze v souvislosti s touto stavbou vůbec hovořit o dobré víře stavebníka. Zároveň z povahy stavby, zejména nástavby bazénu, je patrné, že musely být naplánovány před započítím vlastní stavby domu z důvodu statického posouzení, nelze tak vyloučit, že napadeným postupem došlo k obejití řádného procesu umístění a povolení stavby.

Žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů v tom, že z rozhodnutí nevyplývá, jak žalovaný došel k závěru, že porušení procesních práv žalobce jeho opomenutím v řízení před I. stupněm není ve vztahu k § 84 odst. 3 s.ř. dostatečným důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Postupem žalovaného došlo k hrubému porušení zásady rovnosti řízení (§ 7 s.ř.), čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, neboť účast ve správním řízení je jedním z prostředků ochrany vlastnického práva.

Žalobce namítá, že stavebník neprokázal soulad stavby s územním plánem ani obecně s technickými požadavky na výstavbu, neboť stavba s těmito závaznými dokumenty v souladu není. Stavební úřad se nikterak věcně nezabýval souladem s územním plánem (§ 129 odst. 2 stavebního zákona), kdy pouze uvedl, že stavba je „v souladu s územním plánem sídelního útvaru hlavního města Prahy“, avšak toto tvrzení je za obecně nepřezkoumatelné. Není zřejmé, jak se stavební úřad vypořádal také s požadavkem souladu s architektonicko-urbanistickou charakteristikou území, neboť se zabýval pouze pohledy na stavbu, čímž je dána závažná vada prvostupňového rozhodnutí a jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, neboť z odůvodnění napadeného rozhodnutí není vůbec zřejmé, jak doplnění požadavků pro dodatečné povolení stavby úřad posoudil, z jakých skutkových okolností přitom vycházel a jaké závěry měl vzaty za nepochybně zjištěné. Podle čl. 4 odst. 1 a čl. 13 odst. 1 vyhlášky hlavního města Prahy č. 26/1999 Sb. musí umístění staveb a míra zastavění pozemku odpovídat urbanistickému a architektonickému prostředí a zachování pohody bydlení a dále u staveb umístěvaných do prostředí již existující zástavby musí urbanistické a architektonické řešení reagovat na charakter a strukturu této zástavby. Navrhovaná nástavba nesplyne s bytovým domem, nerespektuje převažující stávající okolní zástavbu, která je tvořena zejména rodinnými domy maximálně dvou nadzemních podlaží. Navrhovaný objekt se stává nástavbou šestipodlažním domem, který svojí hmotou a objemem nekoresponduje s okolní zástavbou. Stavba bude nejbližší zástavbu rodinných domů převyšovat ještě více než tomu bylo dosud, přičemž již stávající výška byla za hranici přípustnosti. Gabionová (kamenná) zeď (také postavená na černo) jen zdůrazňuje část odhaleného podzemního podlaží nad terénem a monstróznost celého objektu vzhledem k okolní zástavbě. Původně navrhované a schválené řešení zakrývající odhalené podzemní podlaží svahováním a zatravněním bylo nahrazeno gabionovou zdí, čímž je také dotčeno vlastnické právo žalobce. „Výše uvedené

platí i o míře využití pozemku, která neodpovídá dané funkční ploše, na které se nacházejí rodinné domy se zahradami.“

Žalobce sporuje tvrzení prvostupňového orgánu o tom, že nástavba není příliš patrna, což má plynout z fotodokumentace doložené žalobcem v příloze k jeho odvolání. Rodinné domy o maximálně dvou nadzemních podlažích jsou v okolí převažující zástavbou, která určuje urbanisticko-architektonickou charakteristiku dané lokality, přičemž domy o dvou nadzemních podlažích bez výjimky přímo sousedí s předmětným objektem. Lokalita stavby bytového domu již za stávajícího objemu a výšce značně vyčnívá, přičemž nástavba (navýšení o 3,5 m) tento stav negativně prohloubí. Žalovaný se odmítl zabývat touto námitkou, když uvedl, že „posouzení architektonického vzhledu stavby patří plně do kompetence stavebního úřadu, správnímu orgánu toto posouzení nepřísluší“. Takové tvrzení je nepřezkoumatelné a zejména nepravdivé, neboť se jedná o posouzení zákonnosti prvostupňového rozhodnutí a o věc veřejného zájmu, tedy žalovaný je povinen v tomto směru rozhodnutí správního orgánu I. stupně přezkoumat.

Žalobce namítá narušení pohody bydlení a zhoršení životních podmínek v bytě žalobce. Stavba v takové výšce by měla být vzdálena od okolních staveb tak, aby prostory mezi stavbami nebyly stísněné. Požadavky na zachování pohody bydlení nejsou vázány pouze na splnění limitu stanoveným právními předpisy, např. na splnění normálních hodnot denního osvětlení a oslunění, ale je nutno toto zkoumat vždy se vztahem ke konkrétním podmínkám v místě. Realizací nástavby došlo k poklesu oslunění nemovitostí žalobce v ranních a dopoledních hodinách, kdy sluneční světlo dopadá na jeho nemovitosti citelně později, než před realizací nástavby. Nástavba způsobila zhoršení světelných poměrů (zastínění). Navýšení stavby způsobilo i zvýšení „utopení“ nemovitosti žalobce vzhledem k nárůstu hmoty a výšky sousední stavby, která i bez nástavby značně přesahovala měřítko stávající zástavby, což způsobí narušení pohody bydlení žalobce. Navrhovanou stavbou jsou přímo dotčena vlastnická práva žalobce k jeho nemovitostem, mimo jiné i poklesem ceny jeho nemovitosti.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce v podání ze dne 13.9.2010 uvedl, že jestliže žalobci nebylo umožněno v řízení na I. stupni vůbec vykonávat jeho práva, potom nemůže ani obstát posouzení předmětu řízení provedené prvostupňovým orgánem, které nemohlo vycházet ze zjištěného stavu věci a jeho hmotněprávní závěr by tak nemohl obstát. Dále doplnil, že z napadeného rozhodnutí není jakkoliv seznatelné, o jaké „oprávněné zájmy, které žalovaný upřednostnil před nápravou nezákonnosti prvostupňového rozhodnutí“, o jakého účastníka, který byl v dobré víře, by zde mělo jít. Jestliže žalovaný tvrdí, že měl provést poměrování ochrany nabytých práv stavebníka na straně jedné a veřejného zájmu na straně druhé, potom z jeho rozhodnutí není nikterak seznatelné, jakým způsobem toto poměrování provedl. Soulad urbanisticko-architektonický s okolní, zde existující, zástavbou nelze redukovat pouze na stavby ve stejné funkční ploše. Je nerozhodné zda nástavbou došlo či nedošlo ke změně počtu bytových jednotek.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, připustil, že správní orgán I. stupně zatížil správní řízení vadou, neboť nejednalo se se žalobcem jako účastníkem. Žalovaný však vycházel z ustanovení § 6 odst. 2 s.ř. a vypořádal se s námitkami žalobce, doplnil spisový materiál. Dle žalovaného zákonodárce záměrně neupravil ve správním řádě, jak má odvolací orgán postupovat v případě opomenutí účastníka v prvostupňovém řízení. Z této dílky ustanovení § 84 odst. 3 s.ř. žalovaný dovodil, že ne vždy musí dojít v případě porušení právních předpisů ke zrušení předmětného rozhodnutí a poměřoval na jedné straně ochranu práv účastníků, kteří se domnívají, že jim z nedostatku jejich víry v pravomocnost rozhodnutí vzniklo určité

oprávnění a na druhé straně tak ochranu veřejného zájmu, pod nějž spadá i zákonnost ve smyslu § 2 odst. 1 s.ř. Skutečnost, že změnu stavby provedl stavebník bez příslušného rozhodnutí stavebního úřadu, měla za důsledek její projednání v řízení o odstranění stavby, resp. v řízení o jejím dodatečném povolení. Vyznačením nabytí právní moci rozhodnutí na předmětném dodatečném povolení se stavebník oprávněně domníval, že je rozhodnutí vykonatelné a že na jeho základě může činit další úkony (žádost o kolaudační rozhodnutí, zápis do katastru nemovitostí). Skutečnost, že stavební úřad nesprávně stanovil okruh účastníků řízení, nemohlo ovlivnit.

Objekt bytového domu se dle územního plánu nachází ve funkční ploše SVO, naopak objekt žalobce se nachází v území s funkčním využitím OC. Odlišné funkční využití ploch zakládá i odlišné urbanistické a architektonické řešení objektů. Stavební úřad se architektonickým vzhledem změny stavby a vztahem nástavby k okolí zabýval a žalovaný přezkoumal, zda ve svém posouzení nevybočil z mezí správního uvážení. Uvedl, že nástavba se sedlovou střechou sice nekoresponduje s architektonickým charakterem objektu původně povoleným rozhodnutím č.j. výst.: 4802/P 235 Vok/05/Ber, lze však přisvědčit posouzení stavebního úřadu, že z dálkových pohledů i z pohledů chodce nebude příliš patrná a rovněž ustoupení sedlové konstrukce ji odsouvá z pohledu aktivních zón. Žalovaný nepovažoval shodně jako prvostupňový orgán změnu stavby za změnu provedenou v rozporu s čl. 13 odst. 1 vyhlášky OTP. Nástavbou se počet bytových jednotek v bytovém domě nezměnil, nástavba nebyla provedena v celém rozsahu podlaží, je provedeno pouze v rozsahu cca 1/3 podlaží. Žalovaný se taktéž zabýval souladem změny stavby s čl. 4 odst. 1 vyhlášky OTTP, kdy konstatoval, že vzhledem k rozsahu projednávaných změn v daném případě je míra obtěžování dána již stávající stavbou bytového domu a provedená nástavba v části domu na toto obtěžování nemůže mít podstatný vliv. Jsou splněny požadované odstupy, resp. stávající odstupy staveb se nemění, bylo ověřeno, že míra zastínění a denního osvětlení je v souladu s normovými hodnotami.

Ze správního spisu plyne následující.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 25.03.2009, č.j. S-MHMP 585199/2008/OST/Čv/Ja, bylo zamítnuto odvolání žalobce a Ing. L.B. proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6, č.j. MCP6035361/2007/OV/Ber/P 235 Vok, o dodatečném povolení stavby. Žalovaný konstatoval, že napadeným rozhodnutím nebyla dodatečně povolena stavba bytového domu, ale pouze nástavba, která není plnohodnotným podlažím. Žalovaný posoudil soulad změny stavby s územním plánem účinného před změnou Z 1000/00, funkce bydlení je v souladu s funkčním využitím dané plochy (SVO). V okolí stavby se nenachází pouze rodinné domy o maximálně dvou nadzemních podlažích, nýbrž také dva bytové domy. Nejedná o nástavbu celého podlaží, ale nástavbu realizovanou na střešním objektu v rozsahu třetiny střechy. Míra zastavení pozemku se změnou stavby bytového domu nezměnila. Žalovaný konstatoval, že architektonickým vzhledem změny stavby k okolí se stavební úřad zabýval, kdy uvedl, že „předmětná stavba sice nevykazuje zvláštní architektonické hodnoty, ale z dálkových pohledů a i z pohledů chodce není příliš patrná a rovněž ustoupení sedlové konstrukce ji odsouvá z pohledu aktivních zón. Přestože překročila výškovou hladinu stanovenou územním rozhodnutím, je v souvislosti s okolní zástavbou výškově akceptovatelná“. Dále žalovaný uvedl, že „posouzení architektonického vzhledu stavby patří plně do kompetence stavebního úřadu a tudíž mu toto posouzení nepřísluší. Přesto však dále uvedl, že nástavba se sedlovou střechou sice nekoresponduje s architektonickým charakterem objektu povoleným rozhodnutím č.j. výst.: 4802/P 235 Vok/Ber, avšak přisvědčil závěru stavebního úřadu, že z dálkových pohledů i z pohledů chodce není příliš patrná a rovněž ustoupení sedlové

konstrukce ji odsouvá z pohledu aktivních zón“, z čehož také dovodil, že nepovažuje změnu stavby za změnu provedenou v rozporu s čl. 13 odst. 1 vyhlášky OTP. Změnou stavby nedojde ke snížení proslunění a denního osvětlení (čl. 24 odst. 2 vyhlášky OTP), neboť stavebník v odvolacím řízení předložil studii zastínění, denního osvětlení a proslunění sousedního bytového domu čp. X nástavbou zimní zahrady s bazény, ze které vyplývá, že nástavba nemá žádný vliv na proslunění stávajících obytných místností v sousedním domě čp. X. Rovněž tak stínění stávajících obytných místností v domě čp. X nástavby bytového domu vyhovuje normě ČSN 730580-1:2007, kdy jsou dodrženy nejnižší hodnoty činitele denní osvětlenosti roviny zasklení okna z vnější strany požadované pro prostory 2. kategorie, hodnoty by vyhovovaly i pro prostory 1. kategorie. Žalovaný konstatoval, že z fotografií předložených stavebníkem je zřejmé, že vliv na oslunění domu má samotná stavba bytového domu, která již byla pravomocně povolena, tudíž vliv nástavby je zanedbatelný, resp. žádný. Dále konstatoval, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by vyplývala pochybnost o správnosti zpracované studie. Zastínění v délce 30 minut nevylučuje, aby zastínění bylo v souladu s ČSN, dle které musí být při zanedbání oblačnosti doba proslunění nejméně 90 minut. Dále se žalovaný zabýval splněním podmínek čl. 4 odst. 1 vyhlášky OTP, kdy dospěl k závěru, že míra obtěžování v daném případě je dána již stávající stavbou bytového domu, nástavbou se stávající odstupy staveb nemění, míra zastínění a denního osvětlení je v souladu s normovými hodnotami, proto nelze považovat nástavbu za obtěžování nad přípustnou míru.

Jelikož účastníci souhlasili s postupem dle § 51 s.ř.s., soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Věc posoudil následovně.

V předmětné věci je nesporné, že stavební úřad nejednal se žalobcem jako s účastníkem řízení o dodatečném povolení stavby - nástavby zimní zahrady s bazény a opěrné zdi, ačkoli byl jakožto vlastník sousední nemovitosti účastníkem stavebního řízení objektu Bytový dům Půlkruhová, stavební úřad jej tak naprosto neočekávaně opomenul v řízení o dodatečném povolení staveb s původním objektem souvisejícím. Postupem stavebního úřadu došlo porušení § 4 odst. 3, § 36 odst. 1, 2, 3 s.ř., čímž byla založena vada řízení, která by byla důvodem pro zrušení správního rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., neboť takovým postupem je popřeno právo účastníka se ve věci vyjádřit a navrhnout důkazy. Právní řád však nekonstituuje tzv. právo na dvoustupňové řízení, proto vždy bude záležet na konkrétních okolnostech případu, tedy zda postupem správních orgánů skutečně bylo zasaženo do práv účastníka natolik výrazně, že mu bylo upřeno jeho právo uplatnit v řízení své námitky a důkazy, zejména lze-li správní řízení konané před správním orgánem I. a II. st. považovat za jeden celek.

Jelikož stavební úřad opomenul účastnictví žalobce, žalovaný v odvolacím řízení nadále již se žalobcem jako s účastníkem jednal a vypořádal se s jeho námitkami, tento postup žalovaný opřel o ust. § 6 odst. 2, § 84 odst. 3 s.ř. Spornou otázkou tak je, zda postačí umožnit opomenutému účastníkovi uplatnit námitky v odvolacím řízení, či zda je nutné vrátit věc do prvostupňového řízení. Správní řád výslovně nestanoví postup odvolacího orgánu v případě opomenutého účastníka. Ust. § 84 odst. 1 s.ř. odvolání opomenuté účastníka reflektuje, avšak pouze v rozsahu lhůty k odvolání. Určitým vodítkem je ust. § 84 odst. 3 s.ř., ze kterého lze dovodit úmysl zákonodárce ponechat odvolacímu orgánu prostor pro správní uvážení

ohledně dalšího postupu. Z § 84 odst. 3 s.ř. tak plyne, že bez dalšího není opomenutí účastníka důvodem pro zrušení správního rozhodnutí I.st. odvolacím orgánem. Ust. § 84 odst. 3 s.ř. akcentuje kritérium ochrany dobré víry účastníků, zde stavebníka. Předmětem správního řízení však bylo dodatečné povolení neoprávněně již zhotovených staveb (nástavba a zeď), dobrá víra stavebníka tak byla ke dni vydání rozhodnutí stavebního úřadu vyloučena, neboť zhotovení nástavby a zdi předcházelo vydání dodatečného stavebního povolení. Dle soudu aplikace § 84 odst. 3 s.ř. byla v dané věci vyloučena pro absenci dobré víry stavebníka, který si měl být vědom nutnosti stavebního řízení před zhotovením stavby. Lze přisvědčit žalobci, že z odůvodnění není zřejmé, v čem měla spočívat dobrá víra stavebníka a jak žalovaný poměřil dobrou víru stavebníka s procesními právy žalobce. Žalovaný uvedl, že napravení procesních pochybení v případě jednoho účastníka nemůže znamenat zásah do práv jiného účastníka, zejména v případě, když procesní pochybení je jedinou nezákonností napadeného rozhodnutí. Zřejmě zde žalovaný provedl poměření nikoli ve vztahu k žalobci, nýbrž stavebníkovi, tedy že není k újmě práv stavebníka, pokud byl žalobce nadále považován za účastníka a bylo přihlédnuto k jeho námitkám, resp. takové námitky byly správním orgánem vypořádány. Dle soudu nejen že takové poměřování práv účastníků bylo nesprávné, ale zejména neodpovídalo dikci ust. § 84 odst. 3 s.ř., kdy mělo dojít k poměření dobré víry stavebníka a porušení práv žalobce. V této části je odůvodnění žalovaného nepřezkoumatelné, avšak žalobce aplikaci ust. § 84 odst. 3 s.ř. napadl také z věcného hlediska a soud žalobě v této části přisvědčil, kdy v daném případě vyloučil aplikaci § 84 odst. 3 s.ř. Proto vada nepřezkoumatelnosti této části odůvodnění nezakládá důvod pro zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, neboť z důvodu nesprávné aplikace § 84 odst. 3 s.ř. se nepřezkoumatelnost stala „bezpředmětnou“.

Výše uvedené poměření zásahu do práv účastníků žalovaný zjevně provedl ve světle uvedené ust. § 6 odst. 2 s.ř. čímž, jakkoli nesprávně, uvedl důvod, proč nebylo správní rozhodnutí I.st. zrušeno. Není tak dána žalobou tvrzená nepřezkoumatelnost pro absenci důvodů, pro které žalovaný neshledal podmínky pro zrušení rozhodnutí stavebního úřadu.

Dále žalovaný odkázal na ust. § 6 odst. 2 s.ř., dle kterého je správní orgán povinen postupovat tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby byly co možná nejméně zatěžovány. Zásada hospodárnosti řízení je provázána se zásadou nezbytnosti dle § 2 odst. 3 s.ř., která je dále rozvinuta v zásadu proporcionality, ze které plyne, že nikoli jakákoliv vada řízení vede ke zrušení rozhodnutí, je vždy nutné posoudit význam vady na rozhodnutí jako celek, resp. její účinek do práv účastníka. *Je tak třeba vyslovení nezákonnosti správního rozhodnutí chápat i jako deklaraci toho, že míra pochybení správního orgánu překročila mez, již je vzhledem k celkové komplikovanosti řízení a s přihlédnutím k povaze rozhodované věci možno považovat za v konečném důsledku neohrožující právem chráněné zájmy účastníků, přičemž k překročení této meze může dojít jak jediným pochybením dostatečně závažného rázu, tak také větším počtem relativně samostatných pochybení, jež by snad byla vnímána jako marginální sama o sobě, ve svém úhrnu však dosahují zmíněné zásadní intenzity. Pouze takový přístup totiž koresponduje se zásadou materiálně a nikoliv pouze formálně chápaného právního státu* (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 6 A 100/2002 - 74). Právo podat odvolání nebylo žalobci upřeno, taktéž mu nebylo upřeno právo navrhnout důkazy a vznést námitky, jakkoli až v odvolacím řízení. Žalobcem uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu je v nynějším řízení použitelná pouze v omezené míře, neboť byla vydána na podkladu věci, která se řídila úpravou obsaženou ve „starém“ správním řádu, tedy v zákoně č. 71/1967 Sb.

Žalobce v odvolání namítl věcné námitky proti dodatečnému povolení stavby, žalovaný se jimi zabýval. Soud tak posoudil povahu odvolacích námitek i s tím související povahu řízení (stavby) a zda žalovaný se s odvoláním žalobce vypořádal způsobem, jež obstojí ve světle žalobních bodů.

Z povahy žalobních bodů lze usuzovat, že žalobce nedostatečně rozlišuje mezi stavbou objektu bytového domu a nástavby a opěrné zdi. Žalobou uvedená kritéria pro povolení stavby je nutné poměřovat nikoli z pohledu stavu před stavbou původního obytného domu, nýbrž porovnáním stavu lokality s obytným domem bez vybudované zdi a nástavby a obytným domem se zdí a přístavbou.

Stavbou opěrné zdi nebylo nijak zasaženo do zachování pohody bydlení žalobce, jestliže touto zdí byl pouze zpevněn povrch pozemku daný terénními úpravami při stavbě bytového domu. Rozsah a umístění zdi vylučuje jakékoliv stínění na pozemku žalobce a také jakýkoliv urbanisticko – architektonický přesah do okolí. Ostatně žalobní body se zaměřují na provedenou nástavbu, výstavba zdi není žalobu fakticky akcentována, krom zdůraznění odhaleného PP nad terénem, které bylo původně zakryto svahováním a zatravněním, aniž by žalobce jakkoli specifikoval, jaký vliv měla tato změna stavby na jeho právní postavení (str. 7 žaloby). Nástavba zimní zahrady a bazénů byla realizována ve rozsahu cca 1/2 střechy stupňovitě uspořádaného, ustoupeného nejvyššího 5. podlaží. Pokud žalovaný konstatoval zastavěnost 1/3 podlaží, zřejmě pominul výstavbu zimní zahrady a omezil se pouze na prostory bazénů. Ze studie zastínění a proslunění vypracované Ing. F. plyne, že nástavba nemá žádný vliv na proslunění obytných místností domu žalobce. Žalobce nijak nespecifikoval míru zvýšení zastínění, konstatování „sluneční světlo dopadá na nemovitosti v ranních a dopoledních hodinách citelněji později“ je pouze obecné, zejména pokud ve správním řízení stavebník předložil fotografie zastínění pozemku žalobce, kdy vliv nástavby se nejeví jako významný s ohledem na rozsah zastínění bytovým domem v původním rozsahu a výsadbě na pozemku žalobce. Jakkoli došlo k nárůstu výšky i hmoty bytového domu, nelze přehlédnout rozsah změny objektu, kdy z vizuálního pohledu od domu žalobce (viz. předložené fotografie žalobcem v rámci odvolání) nástavba zahrnuje pouze 1/2 podlaží a navazuje na stupňovitě uspořádání obytného domu. Samotná nástavba má tak vliv na „utopení“ domu žalobce malý. Vzhledem k masivnosti obytného domu a tím i vlivu na poměry na nemovitostech žalobce soud považuje vliv další nástavby na pohodu bydlení žalobce za nepatrný, tudíž tvrzení žalobce o „značném přesahu měřítka stávající zástavby“ je v rozporu se skutečným stavem dané lokality. V sousedství obytného domu i domu žalobce se nachází komplex bývalého národního podniku Aritma a další vícepodlažní domy, nelze tak dovodit narušení urbanisticko – architektonického charakteru dané lokality, která není omezena pouze bezprostředním okolím stavby. Jakkoliv převažující zástavbou daného místa jsou rodinné domy, nejedná se o jednolitou zástavbu rodinných domů, převažující typ zástavby je významně narušen několika vícepodlažními objekty a zejména průmyslovým areálem podniku Aritma. Vzhledem k rozsahu nástavby a oproti tomu rozsahu stavby bytového domu je z hlediska urbanistického i architektonického vliv nástavby nepatrný, soud nespatřuje rozpor dodatečně povolené stavby s čl. 4 odst. 1, čl. 13 odst. 1 vyhlášky OTP, § 129 odst. 2 stavebního zákona, tak jak je vymezil žalobce žalobními body. Žalobce fakticky brojí proti stavbě obytného domu jaké takové, avšak předmětem žaloby není stavba bytového domu, nýbrž pouze nástavba a opěrná zeď. Pokud nástavbou nedošlo k výraznější změně zastínění (ostatně ve vyjádření k podkladům žalobce uvádí 30 minut zastínění celého domu ráno), ze kterého žalobce zřejmě dovozuje narušení pohody bydlení a zhoršení životních podmínek (aniž by je blíže specifikoval), ani významnější změně předchozích poměrů určeným obytným

domem bez nástavby, nemá dodatečně povolená stavba vliv na změnu tvrzené hodnoty nemovitostí žalobce.

Nepřezkoumatelným (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.) je takové správní rozhodnutí, u něhož absentují důvody, pro které správní úřad vydal žalobou napadené rozhodnutí, nebo úvahy a podklady, o něž své závěry opírá, nebo pokud se se správní orgán nevypořádal s námitkami účastníka.

Žalovaný sice v odůvodnění uvedl, že posouzení architektonického vzhledu stavby patří plně do kompetence stavebního úřadu a tudíž mu toto posouzení nepřísluší. Avšak následně takové posouzení provedl, jestliže konstatoval, že ačkoliv nástavba se sedlovou střechou nekoresponduje s architektonickým charakterem objektu povoleným rozhodnutím č.j. výst.: 4802/P 235 Vok/Ber, přisvědčil závěru stavebního úřadu, že z dálkových pohledů i z pohledů chodce není příliš patrná a rovněž ustoupení sedlové konstrukce ji odsouvá z pohledu aktivních zón. Zároveň v rozhodnutí popřel tvrzení žalobce o výhradním výskytu rodinných domů, kdy uvedl, že naproti stavbě a ve vzdálenosti 60 metrů se nachází dva bytové domy. Žalobní bod o odmítnutí žalovaného se vypořádat s námitkou architektonického vzhledu a omezení se pouze pohledy nebo odlišností funkčního využití ploch je tudíž v rozporu s obsahem odůvodnění a není tak důvodný. Odlišnost funkčního využití ploch bylo jedním z hledisek, kterým žalovaný poměřil soulad povolované stavby s okolím. Konstatování rozšíření stávajících bytů pak souvisí se posouzením souladu s určeným funkčním využitím daného pozemku. Pokud žalobce v odvolání i v žalobě pouze obecně namítá rozpor stavby s územním plánem, potom správní orgán tomu odpovídajícím způsobem sdělil, že stavba je v souladu s územním plánem. Soud na půdorysu takto obecně vymezeného žalobního bodu i odvolací námitky nespatřuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí, nehledě k tomu, že žalovaný se zabýval přípustností funkčního využití pozemku.

Předmětem soudního přezkumu dle s.ř.s. je primárně rozhodnutí správního orgánu II.st., žalobou uplatněné námitky nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí I.st. (str. 6 žaloby), tak nesměřují do předmětu řízení o správní žalobě. Žalovaný uvedl, že nástavbou zimní zahrady s bazény se rozšiřují prostory dvou bytů, přičemž funkce bydlení je v souladu s funkčním využitím dané plochy (SVO). Žalobce se tak vypořádal s námitkou žalobce o neprokázání souladu s územním plánem. S hodně jako s odvolací námitkou míry využitelnosti území, ke které žalovaný konstatoval, že úpravou směrné části Ún č. U 0690/2008 bylo vypuštěno pravidlo úpravy územního plánu v případě navýšení míry využití území, nehledě k tomu, že nástavbou se míra zastavění území nezměnila.

Žalobce se omezil na pouhé obecné konstatování tvrzeného rozporu stavby s čl. 13 odst. 1 vyhlášky OTP, ačkoliv krom odlišného funkčního využití ploch bytového domu a ploch, na kterých se nalézají rodinné domy v okolí, žalovaný argumentoval skutečnou povahou dané lokality. Takto obecně vymezený žalobní bod nemůže obstát ve světle ust. § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. Shodně jako námitka předchozího obcházení územního a stavebního řízení původní stavby z důvodu statické „připravenosti“ stavby pro realizaci nové výstavby bazénů. Dodatečné povolení dalších pater domu stavebním úřadem není vyloučeno, pokud jsou splněny podmínky stanovené stavebním zákonem. Bez dalšího z takové skutečnosti (výstavby dalšího patra) nelze dovozovat úmysl obcházení účelu zákona.

Vzhledem k rozsahu dodatečně schválené stavby a povaze lokality určené zejména stavbou předmětného bytového domu má soud za to, že žaloba obsahuje prvky zjevné nedůvodnosti, neboť vliv nástavby domu má velmi nepatrný vliv na práva žalobce spojená

s vlastnictvím a užíváním jeho nemovitostí. Žalobce sice byl zkrácen na svých procesních právech v řízení před správním orgánem I.st., avšak žalovaný tuto vadu odstranil vypořádáním se s námitkami žalobce v napadeném rozhodnutí a tím zajistil rovná práva všem účastníkům, zejména žalobci. Bylo na uvážení žalovaného, zda danou vadu odstraní sám nebo rozhodnutí I.st. zruší. V souladu se zásadou hospodárnosti a proporcionality žalovaný vadu odstranil sám, žalobci přiznal jím požadovaná procesní práva. Právo na dvoustupňové řízení nelze vykládat zcela rigidně, jestliže žalobci ve správním řízení jako celku bylo umožněno uplatnit svá práva v plném rozsahu a byl proveden věcný přezkum rozhodných otázek, nehledě na možnost dalšího přezkumu žalobou dle s.ř.s. Žalobce měl možnost se seznámit s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim, navrhopvat důkazy, což také učinil. Oznámení o zahájení řízení nebylo žalobci doručeno, neboť jde o řízení návrhové, ve kterém správní orgán nevydává oznámení o zahájení řízení, nehledě k tomu, že žalobci byl znám předmět řízení, jestliže se k němu věcně vyjadřoval.

V souladu se zásadou proporcionality má soud za to, že jakkoli vada řízení spočívající v absenci účastníka v řízení před orgánem I.st. je vadou významnou, tato vada byla žalovaným zhojena, neboť účastník měl nadále v odvolacím řízení prostor uplatnit své námitky, tyto námitky uplatnil a žalovaný se s nimi vypořádal. Zároveň byly námitky žalobce zjevně nepřiměřené s ohledem na povahu stavby i dané lokality. Vada řízení tak byla nejen zhojena postupem žalovaného, ale také bylo prokázáno, že ke skutečné újmě žalobce nedošlo, neboť jeho věcné námitky nebyly přiléhavé vzhledem ke skutečným místním poměrům, proto i kdyby účastníkem řízení byl od počátku, tak by to na jeho výsledku nic nezměnilo. V zastavěném území města nelze absolutizovat své vlastnické právo v takovém míře, aby byla nadále vyloučena existence jakéhokoliv dalšího zastínění novou výstavbou.

Z výše uvedených důvodů je žaloba nedůvodná a proto soud žalobu dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Žalovaný byl sice ve věci úspěšný, avšak žádné náklady mu nevznikly, proto soud o nákladech účastníků rozhodl dle § 60 odst. 1 s.ř.s. (výrok II rozsudku).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25.4.2013

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu